

РЕШЕНИЕ

№ 444

гр. Русе, 20.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – РУСЕ в публично заседание на двадесет и първи ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Галина Магардичиян

при участието на секретаря Вероника Якимова
като разгледа докладваното от Галина Магардичиян Гражданско дело № 20224500100313 по описа за 2022 година

Предявен е иск с правно основание чл.2, ал.1 ЗОДОВ.

Ищецът А. Т. К. твърди, че към м.февруари 2019г работел в МВР като полицейски служител-младши автоконтрольор първа степен в сектор „Пътна полиция“ при ОД на МВР в гр.Русе. На 06.02.2020г му било повдигнато обвинение в извършване на престъпление по чл.304, ал.2 вр с чл.26 НК и бил привлечен в качеството му на обвиняем с постановление на следовател от ОСл.О-РОП-Русе по образувано ДП № 2604/19 по описа на РОП. По отношение на него била взета мярка за неотклонение „парична гаранция“ в размер на 1000лв, отстраняване от длъжност и забрана за напускане на пределите на Република България. С тези мерки му било ограничено правото на труд и правото да получава възнаграждение за него, както и правото на свободно придвижване. Във връзка с отстраняването му от длъжност незабавно било преустановено изпълнението на задълженията ми по служебното му правоотношение с МВР. Към момента на отстраняването получавал трудово възнаграждение в размер на около 1 500лв месечно. Бил обвинен в престъпление, което не е извършил. Твърди, че изпаднал в силен шок от случващото се с него. Изпитвал гняв и обида, не знаел какво и защо се случва. Притеснявал се за семейството си, тъй като разбрал, че докато приключи делото ще е отстранен от длъжност и няма да получава никакво възнаграждение, а поради спецификата на заеманата от него длъжност в състава на МВР не можел да започне никаква друга работа. Не знаел колко ще продължи делото и как семейството му ще оцелее финансово. Изпаднал в паника и депресия, не можел да спи и да се храни. Образуваното срещу него дело и повдигнатото му обвинение незабавно станали достояние на колегите му и на негови познати. Детето и съпругата му също разбрали за това. Изпитвал срам и неудобство от тях, дъщеря му не искала да излиза от дома им. Получил нервен срыв и това довело до постъпването му на лечение в „ЦПЗ-Русе“ЕООД. Преживяванията му във връзка с образуваното дело до приключването му се отразило и на здравословното му състояние като довели

до неговото влошаване като постъпил на лечение в „кардиологично отделение“ на УМБАЛ Канев“АД-Русе. От преди 2019г страдал от хронична исхемична болест на сърцето, хипертонична болест и преживял миокарден инфаркт, наложил имплантиране на стент. Във връзка с образуването срещу него дело и неговото развитие до приключването му имало множество публикации в печатни електронни медии, в които било посочено неговото име и месторабота. Той работел в системата на МВР от почти 30 години и служебно бил познат с много хора от държавни, общински и съдебни институции. Започнал да не излиза от дома си, тъй като при всяка среща с познат трябвало да обяснява, че не е извършил престъплението, в което е обвинен. Всичко това довело до уронване на престижа, честта и достойнството му, тъй като не можел да обясни на всички, че е обвинен неоснователно. Усещал промяна в отношението на немалка част от хората, с които контактувал. При запознаване с материалите по делото разбрал, че по отношение на него са били използвани специални разузнавателни средства като е бил послушван и наблюдаван. По този начин била засегната личната му сфера и правото на непрекосновеност на кореспонденцията му. След приключване на разследването бил изготвен обвинителен акт , който бил внесен в РОС на 12.05.2020г и въз основа на него било образувано НОХД № 277/20. По това дело били проведени седем съдебни заседания, при явяването на които изпитвал срам и притеснения за изхода на делото. Предходния и следващия ден на всяко от заседанията не можел да спи и да се храни. С присъда по това дело бил признат за невиновен в извършване на престъплението, за което е предаден на съд и оправдан. Били отменени всички взети по отношение на него мерки за процесуална принуда. Русенската окръжна прокуратура протестирала присъдата и с Решение № 58 от 19.05.2021г по ВНОХД № 84/21 на Апелативен съд –гр.Велико Търново, присъдата била потвърдена. Това решение също било протестирана и с Решение № 60165 от 08.12.2021г по НД № 707/21 по описа на ВКС оправдателната присъда влязла в сила. При явяванията си в апелативния съд и ВКС и очакването на техните актове изпитвал силни притеснения и страх да не бъде осъден за престъпление, което не е извършил. Изложеното представлява претърпени от него вреди неимуществени и имуществени, за които следва да бъде обезщетен. Иска от съда да постанови решение, с което да осъди Прокуратурата на Република България да му заплати сумата от 50 000лв, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, ведно със законната лихва от датата на привличането му като обвиняем- 06.02.2020г до окончателното му плаща и сумата от 12 000лв, представляваща обезщетение за имуществени вреди вследствие на незаконното му обвинение, представляваща неполученото от него трудово възнаграждение за периода от отстраняването му от длъжност-20.02.2020г до прекратяване на служебното му правоотношение – 07.10.2020г., ведно със законната лихва от 07.10.2020г до окончателно плащане. Претендира разносните по делото.

Ответникът Прокуратурата на Република България в писмен отговор по реда и в срока на чл.131 ГП, счита иска за допустим. Счита, че исквете са недоказани по размер. Оспорват размера на претенцията за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди како считат, че същата е прекомерна и недоказана по размер. Възразяват срещу искането за присъждане на лихва от датата на привличане на ищеца като обвиняем, тъй като лихви за се дължат считано от датата на влизане в сила на оправдателната присъда. В тежест на ищеца е да докаже заеманата от него длъжност и полученото от него трудово

възнаграждение, а такива доказателства няма по делото, поради което претенцията му за имуществени вреди е неоснователна. Оспорват твърденията на ищеца относно неимуществените вреди, които е претърпял. В периода на воденото наказателно производство по ДП № 2604/19 по описа на РОП/ НОХД № 277/20 РОС/ срещу ищеца е водено и друго наказателно производство, при което бил осъден с влязла в сила присъда- с въззивна присъда № 260007 от 05.03.2021 по ВНОХД № 1015/20, влязла в законна сила на 17.12.2021г., А. К. бил признат за виновен в това, че на 01.03.2016г в качеството му на лице от състава на МВР-младши автоконтрольор I степен в група „Организация на движението, пътен контрол и превантивна дейност“ на сектор „Пътна полиция“ към отдел „Охранителна полиция“ към ОД на МВР-Русе, противозаконно повредил чужда движима вещ-л.а. „Опел астра“ с рег № 2895 РН на стойност 1500лв, собственост на ОД на МВР-Русе като унищожил чрез срязване с остър предмет водно съединение, свързващо термостата с водния радиатор, като причинената вреда е в размер на 55лв и деянието е извършено от лице по чл.142, ал.2, т.6 НК, поради което и на основание чл.216, ал.5, пр.3, вр ал.1, вр ал.1, вр чл.142, ал.2, т.6 и чл.54 НК го осъжда на лишаване от свобода за срок от 1 година и 6 месеца, лишаване на основание чл.37, ал.1, т.7 НК от правото да упражнява професия или дейност, свързани с охрана за срок от 2 години. На основание чл.66 НК е отложено изтърпяване на наказанието лишаване от свобода с изпитателен срок от 3 години. Поради това считат, че негативните преживявания на ищеца са вследствие на воденото срещу него наказателно производство, приключила с влязла в законна сила осъдителна присъда. Прави се възражение за освобождаване на Прокуратурата на Република България от отговорност поради наличието на основанията на чл.5, ал.1 ЗОДОВ- увреждането е причинено от изключителна вина на пострадалия, алтернативно за приложението на чл.5, ал.2 ЗОДОВ- ищецът виновно е допринесъл за увреждането. Всички съдебни инстанции в актовете си приели за установено по категоричен и несъмнен начин, че действително А. К. е предложил дал на системния оператор в сектор „Пътна полиция“ към ОД на МВР-Русе Т.А., но деянието му не представлява престъпление по чл.304а, ал.2 вр чл.26, ал.1 НК, тъй като системният оператор в група „Регистрация и отчет на пътни превозни средства и собствениците им и водачи“ в сектор „Пътна полиция“ към отдел „Охранителна полиция“ към ОД на МВР-Русе няма качеството на длъжностно лице по смисъла на чл.93, ал.1 НК.Ищцовото поведение противоречи на обществения морал, грубо погазва и сериозно накърнява добрите нрави, както и уронва престижа на службата в МВР. Това противоправно и укоримо поведение в нарушение на Етичния кодекс на МВР е основание да бъде подведен под дисциплинарна отговорност като полицейски служител, в резултат на което му било наложено най-тежкото дисциплинарно наказание – уволнение. Ищецът е обжалвал това дисциплинарно наказание и с Решение № 24 от 11.06.2021г по адм.дело № 593/20 на Административен съд-Русе, потвърдено от Решение № 256 от 13.01.2022 по адм.дело № 8515/21 на ВАС жалбата му е отхвърлена и наказанията уволнение потвърдено. Считат, че негативните преживявания на ищеца са свързани и с това дисциплинарно наказание. Възразяват срещу размера на разносните по делото, част от които е адвокатското възнаграждение и правят възражение за неговата прекомерност.

Съдът като съобрази събраните по делото доказателства, по отделно и в тяхната съвкупност, намира за установена следната фактическа обстановка:

А. Т. К. е изпълнявал длъжността „младши автоконтрольор 1 степен“ в група

„Организация на движението, пътен контрол и превантивна дейност“ на сектор „Пътна полиция“ към отдел „Охранителна полиция“ при Областна дирекция на МВР-Русе.

С Постановление за привличане на обвиняем и вземане на мярка за неотклонение от 07.01.2020 А. Т. К. е привлечен като обвиняем по ДП-следствие СЛО № 2604/2019г по описа на ОП-Русе, сл.дело № 76/19 по описа на ОСЛО-Русе за това, че на 01.08.2019, на 02.08.2019 и на 30.09.2019 на три пъти в условията на продължавано престъпление предложил дар-парична сума от 1 000лв до 5 000лв в размер посочен от Т.Р.А.-на длъжностно лице Т.Р.А., в качеството ѝ на системен оператор в група „Регистрация и отчет на пътни превозни средства и собствениците им и водачи“ в сектор „Пътна полиция“ към отдел „Охранителна полиция“ към ОД на МВР-Русе, за да наруши служебните си задължения, произтичащи от типовата си длъжностна характеристика/ рег № 3286р-19512 от 11.11.2015г-„получава, проверява, обработва и въвежда данни от входящите документи в АИС, съгласно утвърдения технологичен ред“-да състави проект за наказателно постановление с неверен регистрационен номер на моторното превозно средство, с което е извършено административното нарушение, или невярно място на извършване на административното нарушение по административнонаказателна преписка по съставен Акт за установяване на административно нарушение № АА 60782/27.07.2019г на МПС, като обработи и въведе в АИС неверни данни, различаващи се от данните от входящите документи по посочената административнонаказателна преписка-неверен регистрационен номер на моторното превозно средство, с което е извършено административната нарушение или невярно място на извършване на административното нарушение, което да доведе до недействителност на наказателното постановление и отмяната му от съда-престъпление по чл.304, ал.2, вр чл.26,ал.1 НК. По отношение на А. К. е взета мярка за неотклонение „парична гаранция“ в размер на 1000лв

С присъда № 260010 от 09.11.2020г по НОХД № 277/2020г по описа на РОС А. Т. К. е признат за невиновен в извършването на престъпление, за което е привлечен като обвиняем по ДП-следствие СЛО № 2604/2019г по описа на ОП-Русе, сл.дело № 76/19 по описа на ОСЛО-Русе. Присъдата е потвърдена с Решение № 58 от 19.05.2021г по ВНОХД № 84/21 по описа на ВТАС и Решение № 60165 от 08.12.2021 по н.д.№ 707/21 по описа на ВКС.

Със Заповед № 204 от 24.01.2020г на директора на ОД на МВР-Русе е образуване дисциплинарно производство срещу А. К., тъй като в ОД на МВР-Русе е постъпило писмо № 2604/19 от 22.01.2020 по описа на ОП-Русе/ приложено на л.106 от делото/, от което е видно, че А. К. през 2019г в гр.Русе е извършил престъпление във връзка с изпълнение на службата си в сектор „Пътна полиция“, във връзка с което е изготвено постановление за привличането му в качеството на обвиняем и предстои процесуално-следствено действие-предявяване на обвинението, с което служителът е нарушил т.13,б. „А“-„законност“, т. 14 „държавния служител изпълнява служебните си задължения при спазване на конституцията, законите и международните договори, по които Р България е страна“ и т.19 „държавният служител пази доброто име на институцията, която представлява“ от Етичен кодекс за поведение на държавните служители в МВР.В заповедта е прието, че с деянието си държавният служител А. К. е извършил нарушение на служебната дисциплина по смисъла на чл.194, ал.2, т.4 ЗМВР, за което на основание чл.203, ал.1, т.13 ЗМВР-деяния, несъвместими с етичните правила за поведение на държавните служители в МВР, уронващи престижа на службата се налага дисциплинарно наказание „уволнение“.

С определение № 88 от 12.02.2020г ЧНД № 107/2020 по описа на РОС е взета мярка за процесуална принуда „Отстраняване от длъжност“ като „младши автоконтрольор 1 степен“ в група „Организация на движението, пътен контрол и превантивна дейност“ на сектор „Пътна полиция“ към отдел „Охранителна полиция“ при Областна дирекция на МВР-Русе.

Със Заповед № 2097 от 06.10.2020 на директора на ОД на МВР-Русе е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ на А. К. за неспазване на правилата на Етичния кодекс за поведение на държавните служители на МВР- т.13,б.„А“, 14 и 19, чл.197, ал.1, т.6 ЗМВР във връзка с чл.203, ал.1, т.13 от ЗМВР/ деяния несъвместими с етичните

правила за поведение на държавните служители в МВР, уронващи престижа на службата, чл.204, т.3 ЗМВР, чл.226, ал.1, т.8 ЗМВР. А. К. е обжалвал тази заповед и с Решение № 24 от 11.06.2021г по адм.д.№ № 593/20 по описа на Административен съд-гр.Русе жалбата му е отхвърлена. Съдебното решение е потвърдено с Решение № 256 от 13.01.2022г по адм.дело № 8515/21 по описа на ВАС, а с Решение № 7622 от 05.08.2022г по адм.дело № 2227/2022г по описа на ВАС е отхвърлено искането на А. К. за отмяна на влезлите в сила съдебни решения.

Според представена по делото епикриза от отделение по кардиология на УМБАЛ "Канев" АД-Русе А. Т. К. е бил на лечение в това отделение в периода от 03.02.2020г-05.02.2020г с диагноза „синкоп-кардиогенен, хипертонична болест 3 стадий, хипертонично сърце, лека систолна и диастолна дисфункция на лява камера, дегенеративна клапна болест, митрална инсуфициенция I+ степен. Трикуспидална инсуфициенция I степен. Пароксизмално предсърдно мъждене-извън пристъп. Състояние след РФА. Състояние след преж. перипроцедурен долен МИ със ST-елевация. ПКИ с импл. на IХМИС на ДКА. Камерна екстрасистолия 2 клас по LOWN. В епикризата е отразено, че постъпва в това отделение „за пореден път“.

В периода от 10.02.2020г -31.03.2020 е бил на лечение в отделение 4 "Дневен стационар" на „Център за психично здраве-Русе“ ЕООД с диагноза „депресивен епизод. Умерено тежък депресивен епизод“. За периода от 16.02.2020 до 31.03.2020 му е издаден болничен лист.

Според представената от Районен съд-Русе справка за съдимост А. Т. К. с решение № 41 от 27.02.2019г по КНД № 19 на ВТАС е възобновено ВНЧХД № 223/18 РОС и е изменена присъдата по същото дело в частта, в която А. Т. К. е признат за виновен в извършено престъпление по чл.146, ал.1 вр чл.148, ал.1, т.1 и т.4 НК и му е наложено наказание, като на основание чл.78а НК е освободен от наказателна отговорност и му е наложено административно наказание глоба от 1000лв, а с присъда от 05.03.2021, постановено по ВНОХД № 1015/2020г на ОС-Русе е отменена присъда от 01.10.2020г, постановена по НОХД № 1415/20 на РС-Русе като вместо това ПОСТАНОВЯВА : ПРИЗНАВА подсъдимия А. К. за виновен в това, че на 01.03.2016 в гр.Русе в качеството му на лице от състава на Министерство на вътрешните работи-младши автоконтрольор 1 степен в група "Организация на движението, пътен контрол и превантивна дейност на сектор „пътна полиция“ към отдел „Охранителна полиция“ на ОД на МВР-Русе, противозаконно повредил чужда движима вещ-л.а "Опел Астра" с рег № ***** на стойност 1 500лв, собственост на ОД на МВР-Русе, като унищожил чрез срязване с остър предмет водно съединение, свързващо термостата с водния радиатор, като причинената вреда е в размер на 55лв и деянието е извършено от лице по чл.142, ал.2, т.6 НК, поради което и на основание чл.216, ал.5, пр.3, вр ал.1 вр чл.142, ал.2, т.6 и чл.54 НК то осъжда на „лишаване от свобода“ за срок от една година и шест месеца; лишава, на основание чл.37, ал.1, т.7 НК, от правото да упражнява професия или дейност, свързани с охрана, за срок от две години“.Отлага на основание чл.66 НК, изтърпяването на наказанието „лишаване от свобода“ за изпитателен срок от три години, през който същият е длъжен да работи или учи, освен ако е задължен да се лекува. Това присъда е потвърдена с Решение № 60127 от 17.12.2021г по НД № 625/21 на ВКС. Наказанието „Лишаване от право да упражнява професия или дейност, свързани с охрана за срок от две години“ е приведено в изпълнение, считано от 17.12.2021г.

Видно от приложените НОХД № 2135/2017г по описа на РРС и ВНОХД № 524/18 по описа на РОС, НОХД № 1415/19 по описа на РРС, ВНОХД № 1015/2020г и НД № 625/21 по описа на ВКС и приложеното към тях ДП № СЛО-4628/2016 по описа на РОП А. К. е бил привлечен като обвиняем на 24.04.2017г. за извършено престъпление по чл.216, ал.5, пр.3, вр ал.1 вр чл.142, ал.2, т.6 НК на 01.03.2016г.

Според приетата по делото съдебно-икономическа експертиза брутният размер на напoлученoтo от А. Т. К. възнаграждение по служебно правоотношение като служител на МВР за периода от 12.02.2020 до 07.10.2020 е в размер на 12 265.70лв, а в нетен размер 11 133.66лв.

От събраните по делото гласни доказателства се установява, че към 2020 А. К.

работел в сектор “пътна полиция” към ОД на МВР-Русе като младши автоконтрольор. В началото на същата година срещу него било образувано наказателно производство за предлагане на подкуп на колегка. Според св.М. К., която е негова съпруга, се върнал от работа много разстроен и казал, че са му скроили номер и е обвинен за нещо, което не е извършил. Бил много разстроен, притеснен. Тя също се притеснила за съпруга си, защото от 2018г бил със стендове. Когато се прибрал от работа сърцето му отново било излязло от ритъм. Тогава успял да овладее това си състояние с лекарства, но след време се наложило да влезе в кардиологичното отделение на УМБАЛ”Канев”. Според съпругата му след като му сложили стендове през 2018г здравословното му състояние се било стабилизирано, бил на медикаментозно лечение и сърцето му не било излизало от ритъм до момента през 2020г, след като разбрал за наказателното производство. Докато бил на лечение в болницата от прокуратурата отишли да му връчат призовка и други документи, които той и свидетелката приели като мног онечовешко. След това той се сринал като човек. Затворил се в себе си, не искал да излезе от дома си, не искал да контактува дори със съпругата и с децата, като казал, че те ще се срамуват от него и че ще навреди на тяхната репутация. Наложило се да отидат до Психодиспансера. Там той бил на лечение с медикаменти и бил на дневен стационар. По това време много се говорило за случая, имало публикации във вестника. Св. К. установява, че най-голямата агония било, че го уволнили, а той бил млад човек в разцвета на силите си, а останал без доходи и без работа. Останал и без приятели, защото всички започнали да странят от него и останали само семейството. Само св.К. през този период от време работела и издържала семейството. Според нея докато траело наказателното дело съпругът ѝ се чувствал омерзен, унижен, казал “аз стигнах дъното, за мен нече няма път”, казал, че не вижда никаква светлина в тунела. След като бил отстранен от работа, след около 8 или 9 месеца бил и дисциплинарно уволнен. Имал проблем докато си търси работа, защото хората вече знаели за делото, а той бил разпознаваемо лице в гр.Русе. Изкарал курсове за международен шофьор и си търсел такава работа, както и всякаква друга, тъй като не можел да избира и се бил отчаял каква работа ще си намери. Докато бил отстранен от работа имал забрана да напуска страната. Според св.К. преди 5-6 години съпругът ѝ искал да се бори с корупционни схеми в КАТ и след това започнали проблемите му. Св. К. знае, че съпругът и е осъждан и че срещу него е имало и друго наказателно производство, но същата не знае какво точно / знае, че е за някакъв маркуч/, както и не си спомня дали двете наказателни производства са се водили по едно и също време. Съпругът ѝ се чувствал по същият начин и във връзка с другото наказателно производство.

Св. И. Д. И. поддържа приятелски отношения с ищеца като около 10 години двамата работили заедно в системата на МВР, след което ищецът отишъл да работи в КАТ, а свидетелят останал да работи в Охранителна полиция към Първо РПУ. От колеги през 2020 разбрал за това, че ищецът е обвинен в извършване на престъпление, а именно предлагане на подкуп. Малко преди това свидетелят бил командирован за една година в КАТ на електронните фишове. За обвинението на ищеца говорили както колегите им от КАТ, така и от РПУ-то. След като свидетелят отново се върнал на работа в РПУ-то, многократно търсил ищеца, за да се видят и поговорят за случващото се като приятели, но той отказвал разговори и не искал да се видят. Не е казал на свидетеля защо не искат да се видят, но според св.И. гласът му бил променен, той разбрал и за здравословните проблеми на ищеца, както и че здравословното му състояние се влошило. Чак през 2021г се видели. И тогава той не искал да разказва за това какво му се е случило. Свидателят отново от колеги разбрал, че ищецът е отстранен от длъжност и не е на работа. Когато двамата се видели, ищецът споделил, че трудно си е намерил работа и че смята, че тъй като се е разчуло за делото, работодателите не искат да го наемат. Ищецът бил ограничил контактите си с колеги и с техни общи семейни приятели.

От представената по делото трудова книжка на ищеца е видно, че същият е работил в “Трансис”ЕООД-Русе в периода от 06.01.2021 до м.02.2022 като международен шофьор, а в периода от 06.03.2022 до 06.06.2022г в “Раг България”ООД като шофьор товарен автомобил над 12т. От 01.08.2022 работи в “Спн.Карс Интернешънъл” отново като шофьор.

По делото са представени и статии от вестник „Утро“ и електронни медии, в които е отразено наказателното производство водено срещу ищеца.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Съгласно разпоредбата на чл. 2, ал.1, т. 3 ЗОДОВ Държавата отговаря за вредите, причинени на граждани от разследващите органи, прокуратурата или съда, при обвинение в извършване на престъпление, ако лицето бъде оправдано или ако образуваното наказателно производство бъде прекратено поради това, че деянието не е извършено от лицето или че извършеното деяние не е престъпление. По този ред държавата дължи обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице. / чл.4 от ЗОДОВ/.

В настоящият случай безспорно е установено, че е налице фактическият състав на цитираната разпоредба досежно ангажиране отговорността на държавата в лицето на Прокуратурата на РБ, тъй като ищеца А. Т. К. е привлечен като обвиняем по ДП-следствие СЛО № 2604/2019г по описа на ОП-Русе, сл.дело № 76/19 по описа на ОСЛО-Русе на 07.01.2020г за извършено от него престъпление по чл.304, ал.2, вр чл.26, ал.1 НК. С присъда № 260010 от 09.11.2020г по НОХД № 277/2020г по описа на РОС А. Т. К. е признат за невиновен в извършването на престъпление, за което е привлечен като обвиняем по ДП-следствие СЛО № 2604/2019г по описа на ОП-Русе, сл.дело № 76/19 по описа на ОСЛО-Русе. Присъдата е потвърдена с Решение № 58 от 19.05.2021г по ВНОХД № 84/21 по описа на ВТАС и Решение № 60165 от 08.12.2021 по н.д.№ 707/21 по описа на ВКС.

За този период от време извършените следствени действия, както и косвено свързаните с образуваното досъдебно производство дисциплинарно наказание „уволнение“ от ОД на МВР-Русе, безспорно са засегнали неимуществената му сфера.

Съдът намира за доказани по основание твърденията в исковата молба, че претърпените от ищеца неимуществени вреди са причинени от продължилото около две години наказателно производство, от тежестта на обвинението, както и от незабавно последвалото дисциплинарно уволнение на ищеца и отстраняването му от длъжност като мярка за процесуална принуда по чл.69 НК, както и мярката за процесуална принуда по чл.68 НК забрана за напускане на страната, както и взетата по отношение на него мярка за неотклонение „парична гаранция“ в размер на 1000лв. Нормално е да се приеме / Решение № 480/2013 г. по гр. д. № 85/2012 г. ВКС /, че по време на цялото наказателно производство лицето, обвинено в извършване на престъпление, за което впоследствие с влязла в сила присъда е признат за невиновен, изпитва неудобства, чувства се унижено, притеснено и несигурно, накърнени са моралните и нравствените ценности у личността, както и социалното му общуване. Последното обуславя очертаване на предмета на спора в рамките на обичайните негативни преживявания за съответните действия или бездействия на разследващите органи, прокуратурата или съда.

Съгласно трайно установената практика на ВКС, размера на обезщетението за неимуществени вреди е свързан с критерия за справедливост, дефинитивно определен в чл.52 ЗЗД, спрямо който настъпилата вреда се съизмерява. Справедливостта, като критерий за определяне паричния еквивалент на моралните вреди, включва винаги конкретни факти, относими към стойността, която засегнатите блага са имали за своя притежател. В този смисъл справедливостта по смисъла на чл.52 ЗЗД не е абстрактно понятие, а тя се извежда от преценката на конкретните обстоятелства, които носят обективни характеристики - характер и степен на увреждане, начин и обстоятелства, при които е получено, последици, продължителността и степен на интензитет, възраст на увредения, общественото и социално положение. Принципът на справедливост включва в най-пълна степен обезщетяване на вредите на увреденото лице от вредоносното действие

В настоящият случай периодът от повдигане на обвинението до оправдаване на ищеца е две години.

Във връзка с повдигнатото му обвинение на 07.01.2020 и след уведомяване отстрана на прокуратурата на 24.01.2020г е образувано дисциплинарно производство срещу него, а на 12.02.2020г по отношение на него с Определение от РОС е постановена мярка за процесуална принуда „отстраняване от длъжност“. На 06.10.2020г същият е бил дисциплинарно уволнен. В периода на отстраняването му от длъжност до дисциплинарното му уволнение, т.е около месеца, същият е бил без работа и в този период от време не е можел да започне друга работа и през този период от време не е могъл да реализира доходи. От събраните по делото гласни доказателства се установи, че същият се чувствал унижен, само съпругата му осигурявала доходите на семейството им. Същият се отдръпнал от приятелите и познатите си, а и последните, след като сред колеги се разчуло за образуваното досъдебно производство срещу него, а след публикациите в местната преса, също се отдръпнали от него. К. дори се отдръпнал от съпругата и децата си, защото се притеснявал, че ги злепоставя. Това напрежение довело до нервен срив и заради депресивно състояние, А. К. бил приет на лечение в Център за психично здраве ЕООД-Русе в отделение „Дневен стационар“ в периода от 10.02.2020 до 31.03.2020г. като в периода от 16.02.2020 до 31.03.2020г бил в болничен. Лекуван е медикаментозно. По делото е установено, че същият още от 2016г страда от „хронична исхемична болест на сърцето“ като на 03.07.2019 е освидетелстван от ТЕЛК заради това заболяване съчетано с коронарна болест, миокарден инфаркт, хипертонична болест, предсърдно мъждене“. Поставен му е и стенд/ решението на ТЕЛК е приложено в досъдебното производство/. От писмените доказателства по делото се установява, че в периода от 03.02.2020 до 05.02.2020 е бил на лечение в отделение по „кардиология“ към УМБАЛ „Канев“ АД-Русе.

Така описаните неимуществени болки и страдания, които ищецът е претърпял вследствие повдигнатото му обвинение, за което с влязла в сила същият е признат за невиновен в извършване на престъплението по което е обвинен, съдът намира че биха били справедливо възмездени с присъждане на обезщетение в размер на 20 000лв. Съдът намира, че обезщетение в този размер е адекватно да репарира настъпилите за него неимуществени вреди. Съдът намира, че по делото не се доказаха болки и страдания, които да мотивират съда да прецени, че адекватното обезщетение за неимуществени вреди е в по-висок размер. От друга страна съдът при определяне на този размер преценява, че в същият период от време спрямо К. е било висящо и друго наказателно производство, което е приключило с влязло в сила осъдителна присъда спрямо К.. / Същият е бил привлечен като обвиняем по ДП № СЛО-4628/2016 по описа на РОП на 24.04.2017г. за извършено престъпление по чл.216, ал.5, пр.3, вр ал.1 вр чл.142, ал.2,6 НК на 01.03.2016г. Образувани са НОХД № 2135/2017г по описа на РРС и ВНОХД № 524/18 по описа на РОС, а в последствие и НОХД № 1415/19 по описа на РРС, ВНОХД № 1015/2020г и НД № 625/21 по описа на ВКС/ От събраните по делото гласни доказателства-показанията на св.К. се установи, че ищецът се е притеснявал по равно и за двете водени срещу него наказателни производства. С оглед на тези факти съдът намира, че преживените от ищеца негативни преживявания са свързани с двете наказателни производства, по които е бил обвиняем, а в последствие и подсъдим, поради което с оглед значителния интензитет на болките и страданията, които е преживял в този период от време, би могло да се приеме, че тези, свързани с престъплението, по което е признат за невиновен, са съизмерими с обезщетение в посоченият по-горе размер 20 000лв.

Съдът намира за неоснователно възражението на Прокуратурата на Република България, че ищецът не следва да бъде обезщетяван за претърпени от него болки и страдания, тъй като в постановените от съда инстанции е прието по категоричен начин, че същият е предложил дар на три пъти на своя колежка какъвто не и се следва, тъй като с влязла в сила присъда ищецът е признат за невиновен в извършване на престъплението, в което е обвинен, т.е същият не е осъществил състава на престъплението, за което е обвинен. За гражданският съд има значение тази влязла в сила присъда и съдът не може да прави други изводи и различна преценка от постановеното като краен акт по наказателното производство.

Неоснователно е и възражението на Прокуратурата, че са налице предпоставките на чл.5 ЗОДОВ, тъй като по делото не се събраха никакви доказателства нито в насока

ищецът да има изключителна вина за причиненото му увреждане, нито пък виновно да е допринесъл за това увреждане.

По тези съображения искът за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди е основателен и доказан до размер на 20 000лв и до този размер следва да се уважи, а над тази сума до сумата от 50 000лв искът като неоснователен следва да се отхвърли.

Ищецът е предявил и иск за заплащане на обезщетение за причинени му имуществени вреди в размер на 11 133.66лв, представляващи нетния доход, от който е бил лишен в периода от 20.02.2020 до 07.10.2020г./ след допуснатото изменение на иска чрез намалението на размера му/.

Тази претенция представлява иск за пропусната полза, която представлява имуществено увреждане, изразяващо се в неосъществено увеличаване имуществото на увредения. Изхожда се от предположение за състоянието, в което имуществото на пострадалия би се намирало, ако деликвентът не беше извършил противоправното деяние. Това предположение трябва да се изгражда на доказаната възможност за увеличаване на имуществото, която възможност е сигурна, а не се презумира./ Решение № 449 от 16.05.2013 г. на ВКС по гр. д. № 1393/2011 г., IV г. о./ В случая при незаконно повдигнато и поддържано обвинение Прокуратурата носи имуществена отговорност за периода на отстраняването на служителя от работа, тъй като органът по назначаването не действа по своя преценка, а по силата на закона/чл.214,ал.2 ЗМВР- обявена за противоконституционна с Решение № 10 на КС на РБ - бр. 48 от 2018 г./, следствие действията на органите на досъдебното производство./Решение № 708 от 14.01.2011 г. на ВКС по гр. д. № 1389/2009 г., IV г. о./ В този смисъл неполученото от К. трудово възнаграждение за периода на отстраняване му до неговото дисциплинарно уволнение- 20.02.2020 до 07.10.2020г е имуществена вреда, пропусната полза, която следва да се заплати от Прокуратурата. Според приетото по делото заключение по назначената съдебно икономическа експертиза нетния размер на това неполучено от К. възнаграждение е в размер на 11 133.66лв, поради което предявеният иск е основателен и доказан по размер и следва да се уважи.

Върху присъдените суми по уважените иски за заплащане на обезщетение за неимуществени и имуществени вреди се дължи от ответника и законна лихва, считано от завеждане на исковите-27.05.2022г до окончателното им плащане, а не от претендираните в исковата молба дати-06.02.2020 за обезщетението за неимуществени вреди и от 07.10.2020 за обезщетението за имуществени вреди.

На основание чл.10, ал.3 от ЗОДОВ ответникът Прокуратурата на РБ дължи на ищеца разносните за производството/ 10лв заплатена държавна такса/ и за адвокат съразмерно с уважената част на исковите. Видно от представеният договор за правна защита и съдействие договореното и заплатено от ищеца адвокатско възнаграждение е в размер на 3600лв. Ответникът Прокуратурата на Република България е направила възражение за неговата прекомерност. Съдът като съобрази нормата на Наредба № 1/2004 за минималните размери на адвокатските възнаграждение- чл.7, ал.2,т.4 в редакцията ѝ, действала към завеждане на иска, намира, че така договореното адвокатско възнаграждение не е прекомерно и същото съответства на цената на предявените два обективно съединени иска. На основание чл.78, ал.2 ГПК обаче в полза на ищеца следва да се присъди възнаграждение съразмерно с уважената част от исковите му, а именно в размер на 1833лв.

Мотивиран така, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА Прокуратурата на Република България да плати на **А. Т. К.**, ЕГН ***** от гр.Русе, ул.“Казанлък“ № 11 сумата от **20 000лв** / двадесет хиляди лв/ , представляваща обезщетение за претърпени от К.

неимуществени вреди, вследствие на повдигнато обвинение по ДП-следствие СЛО № 2604/2019г по описа на ОП-Русе, сл.дело № 76/19 по описа на ОСЛО-Русе на 07.01.2020г за извършено от него престъпление по чл.304, ал.2, вр чл.26,ал.1 НК, по което с присъда № 260010 от 09.11.2020г по НОХД № 277/2020г по описа на РОС А. Т. К. е признат за невиновен в извършването на престъпление, за което е привлечен като обвиняем по ДП-следствие СЛО № 2604/2019г по описа на ОП-Русе, сл.дело № 76/19 по описа на ОСЛО-Русе, която присъдата е потвърдена с Решение № 58 от 19.05.2021г по ВНОХД № 84/21 по описа на ВТАС и Решение № 60165 от 08.12.2021 по н.д.№ 707/21 по описа на ВКС; сумата от **11 133.66лв/** единадесет хиляди сто тридесет и три лв и 66 ст/, представляваща обезщетение за имуществени вреди вследствие на същото обвинение, представляваща нетното трудово възнаграждение, от което е бил лишен в периода 20.02.2020 до 07.10.2020, ведно със законната лихва върху присъдените обезщетения, считано от завеждане на исковете-27.05.2022 до окончателното им плащане, както и 10лв разноски за държавна такса и 1833лв разноски за адвокат, съразмерно с уважената част от исковете му.

ОТХВЪРЛЯ предявеният иск за заплащане на обезщетение за претърпени неимуществени вреди над сумата от 20 000лв до 50 000лв, както и искането за присъждане на законна лихва върху обезщетение за неимуществени вреди в периода от 06.02.2020 до 26.05.2022г за обезщетението за неимуществени вреди и от 07.10.2020 до 26.05.2022г за обезщетението за имуществени вреди, като неоснователни и недоказани.

Решението може да се обжалва с въззивна жалба пред Апелативен съд-гр.Велико Търново в 2-седмичен от връчването му на страните.

Съдия при Окръжен съд – Русе: _____